

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/163/2021
Identifikačné číslo spisu: 7212212952
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:7212212952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G.. C.. R. P., Q., bývajúcej v T., Ž. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., so sídlom v Košiciach, Čimborkova 13, IČO: 36 588 041, proti žalovanej Univerzitetnej nemocnici L. Pasteura Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 43, IČO: 00 606 707, zastúpenej advokátskou kanceláriou ALENA ZADÁKOVÁ - advokát s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, IČO: 53 209 451, o určenie, že pracovný pomer medzi stranami trvá, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17Cpr/3/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2018 sp. zn. 1CoPr/8/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2018 sp. zn. 1CoPr/8/2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 8. septembra 2016 č. k. 17Cpr/3/2012-352 zamietol žalobu žalobkyne o určenie, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou trvá aj po 30. auguste 2012. V odôvodnení uviedol, že stranami bol založený pracovný pomer 31. januára 2003 s dohodnutým dňom nástupu do práce od 1. februára 2003 na dobu určitú do nadobudnutia účinnosti dohody o zriadení výučbových základní medzi LF UPJŠ a FNsP Košice. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008 bol pracovný pomer predĺžený na dobu určitú do 31. augusta 2012. Žalobkyňa namietala neplatnosť tejto dohody z dôvodu, že pracovný pomer bol opakovane predĺžovaný vždy na dobu určitú štyroch rokov s poukazom na § 48 Zákonníka práce a Smernicu Rady č. 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú a mala za to, že zákonodarca mal túto smernicu implementovať do Zákonníka práce skôr; ak by tak urobil už v roku 2005 po vstupe SR do EÚ, Zákonník práce by nemohol obsahovať ustanovenia, ktoré by umožňovali uzatvárať pracovný pomer opakovane so zamestnancom, ktorý je v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu alebo so starobným dôchodcom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej nemožno považovať za uzavretý na dobu neurčitú a v zmysle § 59 ods. 2 Zákonníka práce skončil uplynutím dohodnutej doby dňa 31. augusta 2012. S poukazom na § 48 ods. 6 písm. f/ Zákonníka práce (účinného do 28. februára 2010) konštatoval, že sporové strany uzatvorili platne dohodu o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 30. septembra 2008, ktorou bol

žalobkyni predĺžený pracovný pomer na dobu určitú do 31. augusta 2012, pretože žalobkyňa je od 27. júna 2005 poberateľkou starobného dôchodku. Súd prvej inštancie zároveň odkázal na bod 8 a doložku 5 ods. 1 smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP, ktorá pri uzatváraní pracovných pomerov na dobu určitú uznala, že pri ich uplatňovaní (uzatváraní) je potrebné zohľadňovať príslušné vnútroštátne, rezortné a sezónne podmienky, keď v bode 8 všeobecných hľadísk smernice o práci na dobu určitú jednoznačne uviedla, že v určitých rezortoch, povolaniach a pri niektorých činnostiach je pre pracovnoprávne vzťahy príznačné uplatňovanie pracovných zmlúv na dobu určitú, čo vyhovuje zamestnávateľom i pracovníkom. Súčasne ustanovenie § 48 ods. 6 Zákonníka práce (v znení účinnom do 28. februára 2010) umožňovalo ďalšie predĺženie alebo opätovné dohodnutie pracovného pomeru na určitú dobu do troch rokov alebo nad tri roky aj bez uvedenia dôvodu (ods. 4), ak sa jednalo o zamestnanca poberajúceho starobný dôchodok, a to bez ohľadu na to, že následne novela Zákonníka práce č. 257/2011 Z.z. túto možnosť vylúčila. Ďalej dôvodil, že sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že postavenie prednostu kliniky, ktorého vymenoval dekan lekárskej fakulty po úspešnom výberovom konaní a nevyhnutnom predchádzajúcom súhlase riaditeľa nemocnice, bolo v rozhodnom období z hľadiska rezortného výnimočné tým, že platilo len pre rezort zdravotníctva a tým, že pracovný pomer prednostu, zodpovedného predovšetkým za organizáciu, riadenie a odbornú úroveň praktickej výučby a spoluzodpovedného aj za organizáciu, riadenie a úroveň zdravotnej starostlivosti poskytovanej pacientom vo výučbovej základni, bol tvorený hlavným pracovným pomerom s univerzitou (lekárskou fakultou) a čiastočným pracovným pomerom s nemocnicou (žalovanou). Uviedol, že žalobkyňa pracovala u žalovanej na čiastočný pracovný úväzok podľa pracovnej zmluvy zo dňa 31. januára 2003 len v rozsahu 9,5 hod. týždenne a dodatkom o zmene obsahu pracovnej zmluvy zo dňa 30. septembra 2008 došlo k zmene týždenného pracovného času na 10 hod. s úväzkom 0,30 prac. miesta a k predĺženiu pracovného pomeru do 31. augusta 2012 a neskôr k zmene týždenného pracovného času na 13,5 hod. s úväzkom 0,40 prac. miesta. Súd prvej inštancie uzavrel, že dohoda o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008, ktorou bol žalobkyni predĺžený pracovný pomer na dobu určitú do 31. augusta 2012, bola v súlade s § 48 ods. 6 písm. f/ Zákonníka práce účinného do 28. februára 2010 uzatvorená platne, pretože žalobkyňa bola od 27. júna 2005 starobnou dôchodkyňou, i keď na požadovanom určení trvania pracovného pomeru mala naliehavý právny záujem. Na záver konštatoval, že žalobu o náhradu mzdy (titulom neplatného skončenia pracovného pomeru) vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj trovách tohto konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 14. februára 2018 sp. zn. 1CoPr/8/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal vo vzťahu k žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v danom prípade súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje skutkové a právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou. Odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti právneho posúdenia súdu prvej inštancie, ktorý náležite pristúpil k eurokonformnému výkladu zákonného ustanovenia § 48 ods. 6 Zákonníka práce, v znení účinnom v čase uzatvorenia spornej dohody o zmene pracovného pomeru, a to v súlade so znením a účelom smernice o práci na dobu určitú (vychádzajúc z jej cieľov a štruktúry), ako i s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti danej veci. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne, že v danej veci nastali okolnosti umožňujúce súdu priamu aplikáciu smernice o práci na dobu určitú, keďže s poukazom na ustálenú judikatúru Súdneho dvora EÚ, podľa ktorej sa osoby podliehajúce súdnej právomoci môžu dovolávať smernice voči štátu, žalovanú nemožno v danom prípade považovať za štát. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že žalovaná nie je právnickou osobou verejného práva, ktorá by bola súčasťou štátu v širokom zmysle slova, či už preto, že podlieha alebo je kontrolovaná verejným orgánom, alebo preto, že takýto orgán ju poveril plnením úlohy vo verejnom záujme a na tento účel jej boli udelené uvedené mimoriadne právomoci. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) na dovolanie žalobkyne (založené na dovolacích dôvodoch podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP) uznesením z 18. septembra 2019 sp. zn. 8Cdo/61/2019 dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. Dovolací súd v odôvodnení v súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu poukázal na stanovisko R 2/2016: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, pričom konštatoval, že obsah spisu nedal žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Zároveň dospel k záveru, že nedostatočné zistenie skutkového stavu veci či nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu. Dovolací súd v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP konštatoval, že dovolateľka v dovolaní nekonkretizovala žiadne právne otázky riešené odvolacím súdom v rozpore s „ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Ďalej poukázal na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 71/2018, ktoré definuje pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu a so zreteľom na ktoré považoval argumentáciu žalobkyne poukazujúcu na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie za právne irelevantnú. Z tohto dôvodu konštatoval, že dovolací dôvod nebol žalobkyňou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

4. Na základe ústavnej sťažnosti žalobkyne Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 23. februára 2021 sp. zn. I. ÚS 116/2020-67 rozhodol, že základné právo prof. MUDr. Eleny Tóthovej, CSc. (žalobkyne, resp. sťažovateľky) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/61/2019 z 18. septembra 2019 porušené. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/61/2019 z 18. septembra 2019 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť nahradiť trovy konania sťažovateľke v sume 640,64 eur a zaplatiť ich právnenému zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

4.1. Ústavný súd v odôvodnení konštatoval, že postup právneho posudzovania dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP a jeho popísanie v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu bol protirečivý a nedostatočný, a preto došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd sa pri posudzovaní odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevysporiadal s inými rozhodnutiami najvyššieho súdu (napr. 5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 4Cdo/125/2019, 4Cdo/120/2019, 10Bdo/7/2018), podľa ktorých nerešpektovanie kogentného ustanovenia § 387 ods. 3 CSP nesporne zakladá prípustnosť i dôvodnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ústavný súd dodal, že za situácie, keď CSP neobsahuje tzv. „inú vadu“ ako samostatný dovolací dôvod, je pri posudzovaní intenzity pochybenia odvolacieho súdu nevyhnutné chápať právo na spravodlivý proces komplexne a jeho porušenie, normované v § 420 písm. f/ CSP, ako porušenie práva na spravodlivý proces v ktoromkoľvek jeho prvku, zahŕňajúc do procesného postupu súdu aj jeho rozhodnutie a všetky atribúty práva na spravodlivý proces, spájajúce sa so súdnym rozhodnutím. Príliš striktné a prehnane reštriktívne chápanie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016 znamená, že dovolací súd nepodrobuje meritórnemu dovolaciemu prieskumu ani rozhodnutia, ktorých vady podľa názoru ústavného súdu dosahujú ústavnú relevanciu. Najvyšší súd v danom prípade zvolil všeobecné zdôvodnenie, ktoré nemohlo priniesť dovolateľovi dostatočné vysvetlenie toho, prečo dovolací súd považoval rozsudok krajského súdu za postačujúci. Podľa názoru ústavného súdu mal byť dovolací súd konkrétny a uviesť, kde (v ktorých bodoch) sú relevantné dôvody na konečné rozhodnutie krajského súdu.

4.2. Ústavný súd sa ďalej nestotožnil s názorom najvyššieho súdu, že právna otázka v dovolaní nebola vymedzená tak, ako to požaduje § 432 CSP, keďže je zjavné, že za nesprávne vyriešenú právnu otázku,

od ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej, sťažovateľka považovala právnu otázku, či je opakované a viacnásobné predlžovanie jej pracovného pomeru so žalovanou na dobu určitú platné a v súlade s § 48 Zákonníka práce. Keďže do obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa strane poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch, ak riadne splní zákonné podmienky prípustnosti, pričom sťažovateľka tieto podmienky splnila, najvyšší súd odmietnutím dovolania porušil základné právo sťažovateľky na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v súvislosti s prípustnosťou predmetného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tiež uviedol, že pokiaľ sa dovolací súd bude v ďalšom konaní zaoberať relevanciou judikatúry Súdneho dvora na účely posúdenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí sa vysporiadať s argumentáciou dovolateľky a jej odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/129/2017, kde najvyšší súd judikatúru Súdneho dvora pod pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ zaradil. Z kontextu rozhodnutia R 71/2018 pritom nemožno vyvodit' záver, že judikatúra Súdneho dvora je právne irelevantná, keďže nejde o konečný a uzavretý výpočet rozhodnutí, ktoré spadajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

4.3. Ústavný súd napokon nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietaného porušenia práv rozsudkom krajského súdu, namietaného porušenia práva na zákonného sudcu a namietaného porušenia práva na rovnosť strán.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou

dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaiteľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií a nesprávne ustálený skutkový stav.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkom odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Dovolaací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolaiteľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd (prípadne súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

17.1. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby v časti o určenie, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou trvá. Súd prvej inštancie náležite zdôvodnil, prečo sa aj s ohľadom na smernicu Rady 1999/70/ES stotožnil s argumentáciou žalovanej, keď okrem iného konštatoval, že postavenie prednostu kliniky je z hľadiska rezortného výnimočné tým, že platí len pre rezort zdravotníctva a z hľadiska pracovnoprávných vzťahov tým, že pracovný pomer prednostu je tvorený čiastočným pracovným pomerom s nemocnicou a zároveň s univerzitou. Mal za to, že sporná Dohoda o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 30. septembra 2008, ktorou bol žalobkyni predĺžený pracovný pomer na dobu určitú do 31. augusta 2012, bola uzatvorená v zmysle § 48 ods. 6 písm. f/ Zákonníka práce účinného do 28. februára 2010 a keďže žalobkyňa je od 27. júna 2005 poberateľkou starobného dôchodku, bola uzatvorená platne.

17.2. Odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie námietky žalobkyne dodal, že v danej veci nenastali okolnosti umožňujúce súdu priamu aplikáciu smernice o práci na dobu určitú. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora konštatoval, že žalovanú v danom prípade nemožno považovať za štát, keďže nie je právnickou osobou verejného práva, ktorá by bola súčasťou štátu v širokom zmysle slova, či už preto, že podlieha alebo je kontrolovaná verejným orgánom, alebo preto, že takýto orgán ju poveril plnením úlohy vo verejnom záujme a na tento účel jej boli udelené uvedené mimoriadne právomoci.

17.3. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovoľateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávne ustálený skutkový stav, dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť

vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd (prípadne súd prvej inštancie) nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

21. Žalobkyňa ďalej vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z obsahu dovolania (súč viazaný kasačným nálezom ústavného súdu) je zrejmé, že žalobkyňa považuje za nesprávne právne posúdené otázky: 1/ tzv. objektívnych dôvodov podľa doložky 5 ods. 1 písm. a/ rámcovej dohody (ktorá je prílohou smernice Rady 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú) v kontexte ustanovenia § 48 Zákonníka práce; 2/ priamej vertikálnej aplikácie uvedenej smernice a rámcovej dohody.

22. V danom prípade teda dovolateľka vymedzila právne otázky, pri riešení ktorých sa mal odvolací súd odkloniť od judikatúry Súdneho dvora EÚ (s poukazom na rozhodnutia Vassilakis a i., C-364/07, Adeneler a i., C-212/04, Foster, C-188/89, Marshall, C-152/84 a Collino a Chiappero, C-343/98). Po konštatovaní prípustnosti dovolania dovolací súd pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzených právnych otázkach.

23. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie (porov. sp. zn. 6Cdo/129/2017).

24. Dovolací súd po predbežnom posúdení veci a obsahu vymedzených právnych otázok považuje druhú (2/) dovolateľkou nastolenú právnu otázku týkajúcu sa tzv. priameho účinku predmetnej smernice za kardinálnu, od posúdenia ktorej sa bude odvíjať aj konečné riešenie pre prvú (1/) otázku predstavujúcu jadro vecného prieskumu posudzovanej veci. Je tomu tak preto, že eurokonformný výklad vnútroštátneho práva ako dôsledok tzv. nepriameho účinku smerníc, prostredníctvom ktorého sa prvou (1/) nastolenou otázkou dovolateľka domáha prípadného neuplatnenia vnútroštátneho ustanovenia účinného v rozhodnom čase (predovšetkým § 48 ods. 6 písm. f/ Zákonníka práce účinného do 28. februára 2010, na ktorom konajúce súdy založili svoje rozhodnutia), má isté obmedzenia, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ. „Konformný výklad“ existujúcich vnútroštátnych predpisov okrem iného nie je možný, ak by takýto výklad bol contra legem. Súdny dvor v rozsudku Dominguez (rozsudok z 24. januára 2012, C-282/10, bod 25) uviedol bez akýkoľvek pochybností, že „povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je... obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad contra legem vnútroštátneho práva“. Vzhľadom na povahu posudzovanej veci a podstatu dovolacej argumentácie žalobkyne bolo preto potrebné prednostne pristúpiť k preskúmaniu, či napadnutým rozhodnutím došlo k odklonu od rozhodovacej praxe Súdneho dvora EÚ v súvislosti s možnosťou, resp. povinnosťou priamej aplikácie smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú (druhá právna otázka).

25. Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie nastal zásadný prelom v procese kontinuálneho vývoja právneho poriadku i jeho interpretácie, pretože okrem vnútroštátneho zákonodarcu je doň oprávnený svoju vôľu presadzovať aj únijský normotvorca. Pre aplikačnú prax vnútroštátnych orgánov verejnej moci nadaných právomocou rozhodovať v individuálnych prípadoch to znamená, že stabilita právnych vzťahov a právna istota dôvodne vyžadujú hoci aj zotrvať na právnych konceptoch vyvinutých pred vstupom do Európskej únie, ale ak ide o sféru regulácie unijným normotvorcom, je potrebné túto konfrontovať s regulačnými predstavami vnútroštátneho zákonodarcu a v prípade zistenia odchýlky vyvinúť maximálnu snahu o uprednostnenie cieľa stelesneného v právne záväzných aktoch Európskej únie. Možno hovoriť o maximálnej, nie absolútnej snahe, lebo v tomto bode myšlienkovvej línie už je potrebné vziať do úvahy charakter právneho predpisu vydaného únijským normotvorcom vyplývajúci z primárneho práva Európskej únie.

26. Práve smernica ako typová kategória predpisov sekundárneho práva sú (na rozdiel od nariadení) typické absenciou priamej uplatniteľnosti voči fyzickým osobám a právnickým osobám v jednotlivých členských štátoch. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Citované ustanovenie primárneho práva Európskej únie vysiela zrozumiteľné posolstvo vnútroštátnym orgánom členských štátov zaväzujúc ich na taký výkon ich vrchnostenských kompetencií, ktorý zabezpečí dosiahnutie výsledku očakávaného smernicou. Inými slovami, ide tu o povinnosť naplniť vôľu úijného tvorca smernice vnútroštátnymi právnymi prostriedkami. Štandardným prostriedkom dosahovania cieľa stanoveného smernicou je zmena právnej úpravy, ku ktorej pristúpi vnútroštátny zákonodarca. Avšak pre prípad, že túto svoju povinnosť nespĺní, vyvinula rozhodovacia prax Súdneho dvora teóriu priameho účinku smerníc a nepriameho účinku smerníc.

27. Zásada priameho účinku smerníc umožňuje jednotlivcom, aby sa v prípade porušenia svojich práv z nej vyplývajúcich dovolali aplikácie takejto nerešpektovanej smernice priamo pred orgánmi verejnej moci členských štátov. Vo všeobecnosti platí, že smernice sú uniovými aktmi, ktoré od členských štátov vyžadujú ich transpozíciu (premietnutie ich obsahu do vnútroštátneho transpozíčného právneho predpisu). Ak je teda smernica členským štátom náležite transponovaná, nemožno sa domáhať priameho účinku, keďže pravidiel v nej obsiahnutých sa možno domáhať len prostredníctvom predpisu, do ktorého boli transponované. Až v prípade, ak smernica nie je členským štátom v príslušnej lehote náležite transponovaná, prichádza do úvahy za splnenia ďalších podmienok uplatnenie priameho účinku pravidiel obsiahnutých v smernici. Doktrína priamej účinnosti smerníc je produktom Súdneho dvora EÚ, ktorá bola teda vytvorená s cieľom vyriešiť situáciu, keď členský štát neimplementoval smernicu v určenej lehote resp. určeným spôsobom a zároveň sú splnené podmienky na priznanie priamej účinnosti. Vytvorením tejto doktríny priznal Súdny dvor EÚ smerniciam v určitých prípadoch obdobný účinok, aký majú nariadenia. Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Van Duyn (C-41/74) bolo jedno z prvých rozhodnutí, ktoré priznalo smernici priamy účinok. Súdny dvor EÚ svojou následnou judikatúrou vyformoval podmienky, ktoré musia byť splnené pre to, aby bolo možné túto doktrínu využiť v praxi: 1. jasný, presný a dostatočne určitý záväzok obsiahnutý v smernici, 2. nepodmienený záväzok obsiahnutý v smernici, 3. márne uplynutie lehoty na prevzatie smernice do vnútroštátneho práva (transpozíčnej lehoty), 4. nejde o záväzok, ktorý priamo ukladá povinnosť jednotlivcovi ale naopak, priznáva mu určité právo (k tomu pozri rozhodnutie Súdneho dvora z 5. apríla 1979 Ratti vs. Štátne zastupiteľstvo vo veci 148/78, najmä bod 43), 5. priamy účinok smernice prichádza do úvahy iba v prípade, ak nie je možný eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, napr. z dôvodu, že členský štát neprebral smernicu do svojho vnútroštátneho poriadku v stanovenej lehote alebo ju neprebral správne (k tomu pozri rozhodnutie Súdneho dvora z 10. apríla 2003 Steffensen vo veci C-276/01, bod 38).

28. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora smernica sama osebe nemôže zakladať povinnosti pre jednotlivca, a teda sa voči nemu nemožno na ňu ako takú odvolávať (rozsudky Marshall, 152/84, bod 48.; Faccini Dori, C-91/92, bod 20; Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, bod 108, ako aj DI, C-441/14, bod 30). Rozšíriť možnosť odvolávať sa na neprebraté smernice na oblasť vzťahov medzi jednotlivcami

by znamenalo priznať Európskej únii právomoc stanoviť s okamžitým účinkom povinnosti pre jednotlivcov, hoci túto právomoc má len tam, kde jej je priznaná právomoc prijímať nariadenia (rozsudok Faccini Dori, C-91/92, bod 24). Pre účely preskúmvanej veci je potrebné uviesť, že judikatúra Súdneho dvora EÚ ustálila, voči ktorým inštitúciám je možné uplatniť priamy účinok smerníc, resp. ktoré orgány sú povinné automaticky priamy účinok smerníc rešpektovať. Súdny dvor v tejto súvislosti pripustil, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa môžu dovolávať bezpodmienečných a dostatočne presných ustanovení nielen voči členskému štátu, ale aj voči všetkým jeho správnym orgánom, akými sú decentralizované orgány (pozri v tomto zmysle rozsudok Costanzo, 103/88, bod 31), ale tiež voči orgánom a subjektom, ktoré podliehajú štátnej moci alebo sú kontrolované štátom, alebo ktoré disponujú na tento účel mimoriadnymi právomocami v porovnaní s tými, ktoré vyplývajú z pravidiel uplatniteľných na vzťahy medzi jednotlivcami (rozsudky Foster a i., C-188/89, bod 18, Kampelmann a i., C-253/96 až C-258/96, bod 46). Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však tiež platí, že keď sa osoby podliehajúce súdnej právomoci môžu dovolávať smernice nie voči jednotlivcom, ale voči štátu, môžu tak urobiť bez ohľadu na postavenie, v akom vystupuje - či ako zamestnávateľ, alebo ako verejný orgán. V jednom aj v druhom prípade je totiž potrebné zabrániť tomu, aby štát mohol využiť nedodržanie práva Únie (Marshall, 152/84). Takéto orgány a subjekty sa líšia od jednotlivcov a musia byť považované za štát buď preto, že ide o právnické osoby verejného práva, ktoré sú súčasťou štátu v širokom zmysle slova, či preto, že podliehajú alebo sú kontrolované verejným orgánom, alebo preto, že takýto orgán ich poveril plnením úlohy vo verejnom záujme a na tento účel im boli udelené uvedené mimoriadne právomoci. Súdny dvor zároveň vo svojich rozhodnutiach konkretizoval, čo môže byť subjektom štátu na účely vertikálneho priameho účinku: daňové orgány (Becker, 8/81 a Busseni, C-221/88), miestne alebo regionálne orgány (Costanzo, 103/88), ústavne nezávislé orgány zodpovedné za udržiavanie verejného poriadku a bezpečnosti (Johnston, 222/84) a verejné orgány poskytujúce služby verejnej zdravotnej starostlivosti (Marshall, 152/84).

29. V preskúmvanej veci je z pohľadu priamej aplikácie smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú sporné, či žalovanú možno považovať za subjekt, voči ktorému je možné sa vo všeobecnosti domáhať uplatnenia priameho účinku smernice. Žalovaná bola zriadená Ministerstvom zdravotníctvom Slovenskej republiky Zriaďovacou listinou číslo 1842/1990 - A/I-2 zo dňa 18.12.1990 ako štátna rozpočtová organizácia. Žalovaná je zapojená na štátny rozpočet Slovenskej republiky prostredníctvom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky a je zriadená ako všeobecná nemocnica na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti spolupracuje s inými zdravotníckymi zariadeniami v SR a v zahraničí, vykonáva konziliárnu činnosť pre iné zdravotnícke zariadenia, podieľa sa na vedecko-výskumnej činnosti a spolupracuje s vedecko-výskumnými organizáciami v SR i v zahraničí, realizuje biomedicínsky výskum v súlade s platnými právnymi predpismi. Vytvára podmienky pre pregraduálnu výučbu študentov lekárskech fakúlt, fakúlt ošetrovateľstva, stredných zdravotníckych škôl, iných univerzít a vysokých škôl v SR na základe uzatvorených písomných dohôd s príslušnými vzdelávacími ustanovitzami. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR č. Z58746-2012-OKM z 5. decembra 2012 bola žalovaná určená ako subjekt hospodárskej mobilizácie, ktorý poskytuje zdravotnícku starostlivosť obyvateľstvu, príslušníkom Ozbrojených síl SR, príslušníkom ozbrojených bezpečnostných zborov a ostatných zložiek v čase štátom vyhlásenej krízovej situácie realizujúc tak príslušné ustanovenia ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších zmien a doplnení, zákona č. 179/2011 o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu. Rozhodnutím o zmene zriaďovacej listiny žalovanej s účinnosťou od 2. novembra 2016 bol zriadený Dozorný orgán ako kontrolný útvar zriaďovateľa (Ministerstva zdravotníctva SR), ktorý dohliada na činnosť tejto príspevkovej organizácie.

30. Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, že žalovanú nemožno považovať za súčasť štátu, voči ktorému je možné sa domáhať uplatnenia priameho účinku smernice. Dovolací súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je možné smernicu uplatňovať nielen na štátne orgány, ale aj na organizácie a ustanovizne, ktoré podliehajú štátu alebo jeho kontrole, alebo ktoré majú zvláštne oprávnenia presahujúce oprávnenia vyplývajúce z predpisov platných

pre vzťahy medzi súkromnými osobami, ku ktorým patria miestne spoločenstvá alebo ustanovizne a ktoré bez ohľadu na ich právnu formu na základe právneho aktu verejného orgánu a pod jeho kontrolou sú poverené vykonávať službu vo verejnom záujme. V danom prípade je zrejmé, že žalovaná bola zriadená aktom ústredného orgánu štátnej správy (štátnym orgánom), ako štátna príspevková organizácia je sprostredkované zapojená na štátny rozpočet, pričom je zároveň kontrolovaná svojim zriaďovateľom ako štátnym orgánom prostredníctvom zriadeného Dozorného orgánu. Zároveň predmet činnosti (úlohu) žalovanej spočívajúci najmä v poskytovaní špecializovanej liečebno-preventívnej zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním tejto zdravotnej starostlivosti, výkonom ktorej ju poveril zriaďovateľ ako orgán verejnej moci, možno celkom určite považovať za službu vo verejnom záujme. Na základe uvedeného je nepochybné, že žalovaná ako subjekt spĺňa podmienky vyžadované judikatúrou Súdneho dvora na účely vertikálneho priameho účinku smerníc a teda voči nej sa možno dovolávať bezpodmienečných a dostatočne presných ustanovení smernice. Dovolací súd na okraj poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora (Marshall, 152/84; Vassallo, C-180/04) týkajúce sa subjektov s obdobnými črtami, akými sa vyznačuje žalovaná, v ktorých prípadoch išlo o nemocničné zariadenie, resp. verejný orgán poskytujúci verejné zdravotnícke služby, ktorým Súdny dvor výslovne priznal status inštitúcií podliehajúcich priamemu účinku smerníc.

31. Vec prejednávajúci senát preto uzatvára, že právnym záverom odvolacieho súdu, ktorým žalovanú nepovažoval za subjekt, voči ktorému je možné sa domáhať uplatnenia priamej aplikácie smernice, došlo k odchyleniu od vyššie prezentovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ spolutvoriacej ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

32. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sa riešením predmetnej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP). Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

33. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu (prípadne súdu prvej inštancie) posúdiť či sú splnené všetky podmienky vyžadované Súdny dvorom EÚ pre uplatnenie priamej aplikácie smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú na daný prípad za zohľadnenia právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tomto uznesení.

33.1. Dovolací súd v tomto smere dáva do pozornosti, že transpozičná lehota na prebratie smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú uplynula Slovenskej republike dňa 1. mája 2004. Európska komisia adresovala Slovenskej republike v roku 2010 formálne oznámenie vo veci nesprávnej transpozície smernice 1999/70/ES (porušenie č. 2010/2041), a to najmä vo vzťahu k doložke 5 ods. 1 písm. a) rámcovej dohody o práci na dobu určitú. V nadväznosti na túto formálnu výzvu Európskej komisie došlo k úprave § 48 Zákonníka práce, a to zákonom č. 257/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia dopĺňajú niektoré zákony.

33.2. V prípade kladného záveru v otázke priameho účinku predmetnej smernice sa bude následne potrebné vysporiadať s nosnou argumentáciou žalobkyne týkajúcou sa najmä výkladu doložky 5 ods. 1 písm. a/ rámcovej dohody (ktorá je prílohou smernice Rady 1999/70/ES o rámcovej dohode o práci na dobu určitú) v kontexte jej pracovného pomeru so žalovanou, vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorou došlo k výkladu relevantných ustanovení smernice Rady 1999/70/ES. Dovolací súd v tejto súvislosti príkladmo poukazuje na rozhodnutia Vassilakis a i., C-364-07, Adeneler, C-212/04, Pérez López, C-16/15, Deutsche Lufthansa, C-109/09, Vassallo, C-180/04, Márquez Samohano, C-190/13, Lagoudakis a i., C-162/08 až C-164/08.

34. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.